

[Alfred Jensen.]

Dertil har vi ikke tilstrækkelig indsigt i de mere interne forhold, og vi betragter det som håbløst at søge et sådant kendskab hos administrationen. Det vil sikkert støde på såvel regeringens som de militære myndigheders uvilje og sabotage, men vi mener, at de militære udgifter bør reduceres med store beløb. 500 mill. kr. er den størrelsesorden, der må være tale om. Da vi ikke mener, at det er tilstrækkeligt bare at nævne beløbet og tale for restriktioner, men at der også bør stilles forslag, så har jeg kun den udvej at stille forslag om motiveret dagsorden for herigennem at udtrykke vore ønsker, og jeg skal derfor slutte med at stille følgende forslag om motiveret dagsorden:

„Idet folketinget udtaler, at udgifterne til militærvæsenet bør nedskæres med mindst 500 mill. kr., fortsætter det behandlingen af forslag til finanslov for det kommende finansår.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor).

Jeg skal lade dette forslag indgå i forhandlingen.

Oluf Pedersen: Det fremgår af betænkningen fra finansudvalget, at der har været samråd om dollarpræmieringen. Jeg vil ikke nægte, at for mig står det som en underlig handelsform med afgift på import og tilskud til eksport, og det foranlediger mig til at spørge: Hvornår er dollarpræmieringen blevet vedtaget af folketinget?

Jeg synes ikke, at der i den betænkning, der foreligger fra finansudvalget, er så meget som antydning af besparelser. Jeg synes, der skulle have været større besparelser; det gælder alle områder, og det gælder også de militære områder. Når der nu herom er stillet et forslag om motiveret dagsorden af kommunisterne, så beklager jeg det for så vidt og vil gerne sige, at jeg ikke synes, at kommunisterne er de rette til at stille forslag herom. Vi kunne vist have sparet adskillige millioner på de militære udgifter her i landet, hvis vi ikke havde haft nogen kommunister. Den bedste måde, hvorpå man kunne spare udgifter til militæret, ville være, hvis vælgerne på en valgdag sørgede for at udslette den kommunistiske repræsentation. Det tror jeg ville være det mest virknings-

fulde. Men jeg synes alligevel ikke, at det skal afholde os fra at foretage alle de besparelser, som der er nogen mening i; og det gælder bl. a. med hensyn til kasernebygget og hele driften af militæret.

Der er også andre steder, hvor der kan spares. Det gælder de meningsløse tilskud, og det gælder utvivlsomt også den lønudgift, som staten lidt efter lidt har fået. Der var i 1944—45 en udgift til lønninger og pensioner på 522 mill. kr. Siden den tid er pristallet steget med en trediedel og befolkningstallet steget med 10 pct. Det vil sige, at vi i dag efter prisforholdet og med den stigende befolkning skulle have en udgift til tjenestemandslønninger og pensioner på ca. 760—770 mill. kr., men det ses af betænkningen, at udgiften er steget ikke med de ca. 37—38 pct., som ville være det naturlige efter pristallet og befolkningstallet, men er steget med 188 pct., at den er steget ikke til 760—770 mill. kr., men til 1 425 mill. kr. i løbet af 10 år. Alene det sidste år er udgiften steget med 156 mill. kr., hvoraf kun den ene trediedel skyldes lønstigninger, medens resten skyldes stigning i antallet af tjenestemænd. Jeg synes, det er uhyggelige tal, som godt kan vække ærede medlemmer til eftertanke.

Så vil jeg gerne sige en ting med hensyn til statsfinansieringen og dens sugerør i nationalbanken. Jeg ser, sagen har været drøftet i finansudvalget, men det har almindelig offentlig interesse at få klarhed over, hvordan regeringens stilling er på disse områder. Jeg ved, det har været drøftet under forligsforhandlingerne, og at man der ikke nåede til enighed, men vi har ikke fået klar besked om, hvad der er regeringens stilling.

Jeg har på retsforbundets vegne gennem mange år advaret mod denne statsfinansiering. Det kan selvfølgelig kun glæde mig, at venstre og det konservative parti nu også er ved at blive klar over faren, men det er beklageligt, at de ikke var det, dengang de havde regeringsmagten. Spørgsmålet er nu, om den nuværende højtærede finansminister også er klar over det, for hvis han ikke er det, tror jeg ikke, man klarer valutavanskelighederne. Når man yder byggelån på nærved 2 milliarder kr., som kun giver ca. 30 mill. kr. i rente, svarende til ca. 1½ pct., rejser det spørgsmål sig naturligt, om disse